

VANALINNA HARIDUSKOLLEEGIUM

TEATAJA

SÜNNIPÄEVALAPSED:

KERTTU PIHKVA	10.4
KRISTEL LAAS	10.4
TIINA MÄE	10.4
HELEN POLL	12.4
RAIN VILU	12.4
MERILIIS SAAR	13.4
LIIS ILULA-NIINEMETS	14.4
ÜLLE OTS	14.4
KAISA ROOSE	15.4
VILLU VIHERMÄE	15.4
EDA LAIDMETS	16.4
EVA KOFF	17.4
MARGIT TOHVER	17.4
JAANA KALMUS	18.4

SELLES NUMBRIS

Vanematekogu 07.04.21	2
Õnnitleme.....	2
Abituriendi kirjand.....	2

NÄDALA MÕTE: RÕÕM JA RAHU

Äsja tähistasime ülestõusmispühi ja veel päris mitu nädalat elame ülestõusmisajas. „Rahu teile!“ – need on esimesed sõnad, mida Jeesus ütles oma sõpradele, kui ta pärast ülestõusmist end neile näitas. Kõikvõimalikest variantidest valis Jeesus tervitada oma sõpru just rahusooviga. Järelikult pidi see olema midagi väga olulist; midagi, mida Jeesus teadis, et tema sõbrad vajavad. Ja mõne hetke pärast täitusid Jeesuse sõbrad tohutu rõõmuga, sest nad kohtusid kellegagi, keda nad armastasid, aga arvasid olevat kaotanud. Rõõm ja rahu käivad käsikäes. Kui meis on rahu, oleme rõõmsad, ja kui oleme rõõmsad, oleme rahus. Kui kaotame rahu, kaotame ka rõõmu ning vastupidi. Rahu igatseb meist igauks. Kõik me tahaksime, et meis enestes, suhetes teistega ja kogu maailmas valitseks rahu – et meid ei kummitaks ärevad mõtted; et ei oleks lahkhelisid meie ja meid ümbritsevate inimeste vahel; et inimesed ei sõdiks, vaid elaksid ühel meelel, otsekui neil oleks üks hing ja süda. Maailm, milles me elame, on aga kõike muud kui rahulik ja rahu leida näib olevat päevpäevalt keerulisem. Igapäevane virrvarr on viinud enesega ankrud, mis on hoidnud meid vooluga kaasa minemast, ja me seilame kesk tormist ulgumerd, leidmata kallast. „Me oleme mattunud sõnade, pealiskaudsete naudingute ja aina suurema müra sisse. Meid ei täida rõõm, vaid rahutus, mis tuleneb sellest, et me ei tea, milleks me elame.“ Otsime rahu rahast, asjadest, nutiseadmetest, sotsiaalmeediast, võimust, teiste alandamisest enese ülendamiseks ... Aga kas oleme leidnud? Kuidas jõuda selleni, et maailmas ja meis endis oleks rohkem rahu? Õeldakse, et mida külvad, seda lõikad. Meil tuleb olla ise rahu ja rõõmu külvajad. Igale rajale siin maa peal on vaja külvata „mõistmise ja andestuse, harmoonia, ligimesearmastuse ja rahu

seemneid.“ Üksnes siis saame ise lõigata seda, mida oleme külvanud. Sõda ei too rahu, vaid üksnes rohkem sõda. Külvates rahu ja headust, võime olla kindlad, et saame sellest isegi osa. „Ära ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna. Astu ütle kellegi kohta ühtki halba sõna.“

Kuid on selge ka, et me ei saa anda midagi, mida meil ei ole. Tõelise rahu annab veendumus, et oleme armastatud ning et ükskõik, kuidas asjad ka ei läheks, saab sellest tulla väga palju head, isegi, kui me seda alguses ei taipu. Mõnikord teeb meid rahutuks meie endi nõrkus – kui näeme oma puudusi ja seda, kui väikesed me oleme. Aga „nõtruses saab vägi täielikuks“ (2Kr 12:9) ning kui seda avastame, kogeme suurt rõõmu, et kogu maailma raskus ei lasu ainult meie õlgadel, vaid et kõige eest on hoolet kantud! Rahu ja rõõmu leiame siis, kui unustame ennast ja mõtleme teistele. Kui me ei mõtle endale, vaid pühendame end teistele, siis pole meil meeleski rahutust tunda!

Esimestele kristlastele ütles püha Paulus: „Teie jalgades olgu valmidus minna kuulutama rõõmusõnumit rahust!“ (Ef 6:15) Olgu rõõm ja rahu kohal meie elu igal hetkel, ka valus ja raskustes. Sest nagu ülestõusmispühad meile kuulutasid: ükski kannatus pole igavene. See sisemine rõõm ei tähenda, et oleksime ignorantsed või lihtsameelsed. Meil tuleb elada täiel määral kaasa kogu maailma kannatustele. Aga teeme seda, olles täielikult veendunud, et lõplik lahing on juba võidetud. „Rõõm Issandas on teie ramm!“ (Ne 8:10) Kristus, Rahuvürst, on üles tõusnud ja annab meile oma rahu, mis ei ole mööduv, vaid igavene.

VANEMATEKOGU 7. 04. 21

1. „Tallinn tunnustab ja tänab”. Täpsustati võimalikke õpilase- ja õpetajakandidaate ning lepiti kokku, kes kandidaadid esitab. Tähtaeg kandidaatide esitamiseks Haridusametile on 19. aprill.
2. Tartu Ülikooli HEV koolituse raames toimub **virtuaalne kohtumine Masingu kooliga Tartus**. Koolide juhtidega läbi rääkides otsustati, et selleks sobib 7. mai 2021.
3. **Riigieksamite-eelne testimine**. Haridusamet on selle kohta info laiali saatnud.

4. **Vanematekogu tänab isa Philippe'i, Chemat, isa Pedrot, teatriharu õpetajaid ja gümnaasiumi õpilasi** selle eest, et pühade ajal oli võimalik osa saada virtuaalsest ristiteest ja piiskopi pühadeteravitusest.

5. **Õppekorraldus**. Õpilaste vaimse tervise hoidmise kohta saatis Kersti õpetajatele pöördumise Stuudiumisse.

6. **Gümnaasiumi vastuvõtt**. Käivad vestlused ja klasside komplekteerimised, väljast tulnud õpilastega algavad vestlused järgmisel nädalal.

ÕNNITLEME

- **Karl Abiline** 12.R klassist saavutas **filosoofiaolümpiaadi riiklikus voorus**, mis toimus 1.-4. aprillini, **1. koha** ja on arvatud **rahvusvahelise olümpiaadi võistkonda**. Rahvusvaheline olümpiaad toimub 27.-30. maini. Palju õnne ja edu!
- VHK õpilased kuuluvad vabariigi tublimate pianistide hulka. Lõppenud on **EML videokonkurs „Parim noor instrumentalist 2021” pianistidele**. VHK poisid olid vabariiklikus voorus

väga tublid. B kategooria I vanuserühmas saavutas **Lucas Christopher Varema III** koha, õp. **Karin Suss**. II vanuserühmas saavutas **Aaron Norman Pukk III** koha ja eripreemia klassikalise teose esitamise eest ning **Veli Ernst Reindla** diplomi. Mõlema tubli pianisti õpetajad on **Anneli Tankimäe** ja **Anna Raidam**. Palju õnne poistele, õpetajatele ja peredele!

ESSEENURK: EETIKA JA VÄÄRTUSHINNANGUTE PAHUPPOOL

Suurem hulk väärtushinnanguid ning eetilisi tõekspidamisi on inimestel ühised. Need ei ole paika pandud, vaid on meisse imbunud vanemate ja kultuuri kaudu. Meie elutõed, mille järgi elame ja tahaksime, et ka teised elaksid, on õiged ja positiivsed. Või kas on? Kas ainult heast väärtushinnangust piisab, et jõuda hingerahuni? Mina arvan, et mitte.

Eestlased on töökas rahvas, sellest annab märku Eesti majanduse pidev kasv. Mis aga on see eesmärk, mille nimel me vaeva näeme? Mulle tundub, et see ei ole ühiskondlik kasu, vaid indiviidi heaolu. Näiteks soetada midagi uut. Vajadus olla naabrist parem – ja kuidas olla naabrist parem, kui mitte suurema maja, uuema auto ning rohelisema muruga. August Gailiti romaanis „Leegitsev süda“ pidi Taavet Rabaraud olema enda silmis küla tugevaim, rikkaim, suurim mees, seda ta ka oli. Ta oli töökas ning see viis ta välise rikkuseni, kuid sisemiselt jäi ta vaeseks: kibestunuks, sisemiselt tühjaks ning õnnetuks. Rabaraua maine heaolu ei viinud teda sisemise rikkuseni, vastuoksa, ta jäi oma varanduse otsas nukraks. Töökus on ohtlik siis, kui peamine eesmärk on maist rikkust koguda. Elamine ainult materiaalse heaolu nimel on paradoksaalsel kombel asjatu.

Tänapäeva ühiskonnas väärtustatakse meelelahutust. Kantar Emori uuringu järgi kulutab eestlane ööpäevas neli tundi sotsiaalmeediale. Teisisõnu võib öelda, et kardetakse igavust või ükski olemist. Pidevalt tahetakse end lõbustada. Suurepärane vahend selleks on sotsiaalmeedia, kust otsitakse ravi eelkõige igavuse, üksinduse vastu. Ravimid, mida sotsiaalmeediast sisse imetakse, on lühiajalise toimega. Need võivad vaatajat mõnda aega lõbustada, aga nad ei anna sisemist rahu ja meelekindlust. Muidugi ei ole lühiajaline meelelahutus ainult negatiivne, kuid kui tarbija ei suuda pii-

ri pidada, siis jääb ta lõbude küüsi. Mihhail Lermontovi romaanis „Meie aja kangeline“ küsib Petšorin endalt, miks ta on elanud. Pärast pikka sisemonoloogi tunnistab Petšorin, et on jäänud kirgedele küüsi, suutmata leida oma elu pealises ülesannet. Petšorin ei leia oma elu kõrgemat eesmärki, kuna ta ei suuda end lahti raputada ihade küüsisist, ta ei taha oma meelelahutusest lahti öelda, see aga viib ta tühjusse.

Üheks tänapäeval levinud eetiliseks „tõeks“ julgen ma nimetada sallivust. Tahetakse olla ülimalt sallivad ning kõiki armastavad, mis ei tundu esialgu sugugi halb. Konks seisneb selles, et salakavalalt hakatakse õigustama pahesid ja „armastama inimest sellisena, nagu ta on“. Selle asemel, et end muuta, hakatakse oma patte õigustama. Tuntud muusik Amy Winehouse kirjutas laulu „Rehab“, milles ta räägib, kuidas ta keeldub minemast alkoholivõõrutusravile, kuna tal enda silmis ei ole mingit sõltuvust. Lugu sai kiirelt ülikuulsaks ning suur hulk Winehouse'i austajatest „sallisid teda just sellisena, nagu ta on“, koos kõigi tema nõrkustega. Viis aastat hiljem suri lauljatar alkoholimürgitusse. Amy Winehouse'i varajane surm on kahjuks näide sellest, kui ei vaadata endale näkku ning ei tegeleta oma probleemiga. Eesmärk on sallida inimest kui looduse krooni, aga mitte tema tegusid, mis võivad olla väga pahelised.

Hea on väärtustada töökust, meelelahutust ning olla salliv inimene. Keegi ei ütleks nendest kolmest ära, ometi võivad head väärtushinnangud ning eetilised tõed viia masenduseni. Masendusest aitavad hoiduda sihid, eesmärgid, põhjused, miks me midagi väärtustame või peame õigeks. Head sihid ja nende pidev silme ees hoidmine aitavad püsida rajal.

Erik Hermaküla, 12. teatriklass